

Hüseyin Kürdoğlu

Hər dəfə böyük sözdən, səmimi duyğu-lardan, bir də Azərbaycan coğrafiyasının poeziyamızda tərənnümündən söz düşəndə öncə xatırladığım söz xiridarlarından biri də Hüseyin Kürdoğlu olur. Mən onu həm həyatda, həm də ədəbiyyatda bir-birini tamamlayan şəxsiyyət kimi görüb tanımışam. Hər bir sözünün arxasında özü dayanan, ürəyi çırpınan Hüseyin Kürdoğlu həqiqətən sözün Məcnunu idi, Kərəmi idi. Bu sözə vurğunluq ona Laçın dağlarından, Laçın çeşmələrindən, Laçının min bir ətirli çiçək-lərindən hopmuşdu. Ona görə də şeirlərinin şərəsi bir çiçəyin ətrini xatırladırdı, bir bulağın dadını yaddaşında təzələyirdi.Cəfakeş alim, tədqiqatçı, gözəl şair olan Hüseyin Kürdoğlu təbiətimizi, coğrafiamızı vəsf etdi-yi kimi, dərdlərimizi də, yurd nisgilimizi də yana-yana misralara köçürürdü. Onun bu yanğısı əbədiyaşar sözün qan yaddaşına zaman-zaman közərəcək. Və biz Şuşaya, Laçına bayrağımızı sancanda Hüseyin Kür-doğlu atəşi azad olmuş torpaqlarımıza müt-ləq şölələnəcək. Çünki şairin ruhu bu işğal-la heç cür barışmayıb. O, qələbə sorağında-dı. İnşallah, biz həmin ruhu Laçında salam-layırıq.

Əbülfət MƏDƏTOĞLU

Şuşa yoxuşunun yeddi qat yolu, Bəlkə elə budur kainat yolu? Tarixdən soruşsan söylər ki, bu yol Həm Qırat yoluymuş, həm Bozat yolu. İblis caynağını atıb dörd yana, Kəsilib dağların bu həyat yolu. Dönüb qan yoluna, ölüm yoluna Dünyaya səs salan müğamat yolu. Tikanlar bitirir yad ləpirindən, Min bir yaylağımın öz elat yolu. Əl çatmaz, ün yetməz yeddi qat yolu. Şuşa yoxuşunun yeddi qat yolu. Ey Tanrı, nə zaman açılar bu yol, Özün imdada yet, özün kömək ol!

Mənim şeir pərim dan ulduzudur, Dan üzü deyirəm nəğmələrimi. Sirdaşım nazənin göylər qızıdır, Onunla yazmışam hər əsərimi. Baxma ki, qısadır görüş vaxtımız, Gün doğur, əlindən üzülür əlim. Yaxşı bar gətirir bizim baxtımız, Tökülür kağıza gövhərim, ləlim. Belə şirin-şirin görüşürük biz,

Gec gəlir, tez gedir mənim gözəlim. Ömrün payızından keçirəm qışa, Əyir qamətimi başımdakı qar. Bənzərəm küləkdən əsən qamışa, Ney kimi sızladır məni ruzigar, Əyir qamətimi başımdakı qar.

Ax, ey Məcnun bulağı, Ax yaşıl dərə boyu! Sən mənim göz yaşımsan, Dərdimsən, təlaşımsan. Səndən içərsə yağı, Bir gümüş alov kimi Pörşələ dodağını, Pörşələ ciyərini Döndər külə yağını! İzlərimin üstünə Düşməni izi düşməsin, Kəs ordan ayağını. Sən mənim göz yaşımsan, Ax, ey Məcnun bulağı.

Aşiqiyəm Kərəm sözün, Üstündə əsərəm sözün. Yamanlara yaxşı desə Başını kəsərəm sözün.

Şah dağından göndərmişdi bir sənəm, Ək demişdi təzə bağa bənövşə. Su verdikcə körpə kimi oxşadım, İsinmədi bu torpağa bənövşə. Yarpaqlanıb əvvəl açdı gözünü, Gördü Xəzər sahilində özünü. Görəmmədi o gözəlin üzünü Bənzəyirdi yad qonağa bənövşə. Şah dağından bəyaz sular axardı, Gədiklərdə ildırımlar çaxardı Yarpaq altdan gizli-gizli baxardı, Mavi gözə, gül yanağa bənövşə. Qayaların daldasında açardı, Durna gəlib qatar-qatar keçərdi, Yaxalarda mavi şölə saçardı, Yaraşardı ağ buxağa bənövşə. Gözlərimdə bu gen dünya daraldı, Xəyalımı boran aldı, qaraldı. Kürdoğlutek o da soldu-saraldı Həsret qalıb uca dağa bənövşə.

Qoltuq ağacıyla yeriyr oğlan, Yanında qaraqaş, qaragöz pəri. Necə qayğıikeşdir, necə mehriban, Qəhrəman əsgərin qəşəng dilbəri. Vətən namusudur başının tacı, Müqəddəs ağacdır qoltuq ağacı.

Məcnundur məhəbbət əzəldən bəri, Sanma bu dövrəndə şöhrəti sönmüş, Məcnun səhrasının tozudur belə Qalxıb asimanda ulduza dönmüş.

Söyüd telini tökür, Əncir əlini tökür,

Qovaq dilini tökür, Bağı bürüyür xəzəl - Baharda yaşıl gözəl, Payızda sarı gözəl. Xəzəl olsa da üzüm, Xəzəl tökməsin sözüm.

Canavar heç zaman öyrəşmir ələ, Onu ram eyləyən olmamış hələ. Qurddan dərs alaydı ikiüzlülər, Üzdə məclis qurur, arxada tələ. Ancaq yırtıcının bircə üzü var, Nazını çəksən də, səni parçalar.

Möhlət ver, ey ölüm, möhlət ver hələ, Barı bir neçə il doyunca yazım. Barsız şairləri gətir əvvələ, Nəğməylə doludur sinəmdə sazım. Yazmaq mümkün olsa torpağın altda, Bircə gün qalmaram belə həyatda. Onsuz da həmişə həndəvərdəsən, Salma sevgilimi vaxtsız dərdə sən. Möhlət ver bir az da, bir az da yazım, Yaza bilməyəndə atım qələmi, Gedib məzarımı mən özüm qazım. Göz dikir əlimə bu söz aləmi, Qayıt bu qapıdan, qoy hələ yazım!

Hər yetənə sirrim açma, Tanıtma hər dilə məni. Mən dünyanın dərd oğluyam, Qorxutma dərd ilə məni. Bulaqlar göz yaşım olsun, Ulduzlar sirdaşım olsun. Xəyalın yoldaşım olsun Yola sal mərd ilə məni. Kürdoğlunun ər dili var. Nəğməsinin tər dili var Gözlərində şər dili var Öyrətmə şər dilə məni, Qorxutma dərd ilə məni.

Bu dağdan küsdü kəkliyim, Çağırdım, daşa gəlmədi. Saz götürdüm, nəğmə qoşdum, Avazım xoşa gəlmədi. Həsreti bağrımı dəldi, Eşitdi, nazlanıb güldü Gələndə də yalqız gəldi, Könlümlə qoşa gəlmədi. Kürdoğludan qaçan mələk, Gözümdə qalsınmı dilək? Baş ağardı Şahdağıtək Bir arzum başa gəlmədi.

Bilməm niyə kor bayquşa dönmüş yenə baxtım, Zülmət görər hər yanda, qızıl gündüzü görməz, Qat-qat əkilib, şumlanıb alnım qəm əliylə, Həmdəm gözü də bir daha şadlıq izi görməz. Şərim üzə durmuş ki, sənəmlərdə vəfa yox, Bağrımda qalanmış odu görməz, közü görməz. Ağlar qəzəlimdən sorar əhvalımı yarım,

Röyama gələr, bir gəlib axır özü görməz. Üzdən iraq olsun o gözəllər ki, üzümdə Kürdoğlu qəmiylə yaralanmış sözü görməz.

İnsafdırmı şəh incisi düzülə Həm qızılgül, həm də alağ üstünə?! Qoşa gələr ifritə də, mələk də, Dağ döşündə büllur bulaq üstünə. Yad sözüylə niyə qırdın könlümü, Dağ olurkən, su tökdün yağ üstünə. Gözlərinə pərvanəydi xəyalım, Küsdürmüşən, gəlməz çıraq üstünə. Mən baxanda döndəirsən üzünü, Dağ çəkirsən çəkdiyin dağ üstünə. Xəzəl üstə şeir yazıb yolladım Gözüm yaşı damdı varaq üstünə. Doqqazını neçin döydü Kürdoğlu, İtlər gəldi vaxtsız qonaq üstünə.

Bu ellicə-günnüçə Bu sünbülü dənnicə, Əsl siyasətçidir. Səni gördü sənnicə, Məni gördü mənnicə. Hərzə-hənək götürmür, Kimlicədir, kimlicə. Çox minilib deyəsən, Bu sarğısı enlicə. Kəbləyidir, hacıdır İmanlıca, dinlicə. Gəzir bütün aləmi Səni gördü sənnicə, Məni gördü mənnicə.

Bu dünyanın barmaq sayı mərdi var, Onların da dünya-dünya dərdi var. Səadətlə süslənən bir evdə də, Sırr açılsa, qan ağlayar dər-divar.

Kürdoğlu köçdü dünyadan, İncisi, almazı qaldı. Yoxsul evin divarında Qara geymiş sazı qaldı.

Süründü qəm yeyə-yeyə Fəryadı ucaldı göyə. Ölüm faraş gəldi deyə, Bircə ondan razı qaldı.

Neyləyər zülmət mənə, ölkəm nur ölkəsidir, İblisə güvənənlər axır diz çökəsidir. Döyüşdə şəhid olan gözəl şəfqət bacısı Yenilməz ordumuzun zəfər məlakəsidir.

Bağrımı yeyən də söz, Qəddimi əyən də söz. İldırım saçılarmış Baş-başa dəyəndə söz.

Söz yandırıb-yaxır da, Şimşək kimi çaxır da.

Saqqıza dönən sözü Tüpürərlər axırda.

Bulud yox göylərdə qış ayaz gəlir, Ulduzla bəzənib xoş avaz gəlir. Gəl soruş halını qoca şairin, Sən bizə gələndə qışa yaz gəlir.

Dağıldı qoynundan elim dağların, Əlinə yetişmir əlim dağların. Tanrı dərgahından budur diləyim: Dizinə baş qoyub ölüm dağların.

Göz dikər yoluma çeşmələr mənim, Dərdimə dağ mələr, daş mələr mənim. Həsretin, hicranın qara tikanı Yüz yerdən bağrımı deşmələr mənim.

Qara xəbərimlə yel ağlar gedər, Aylar qara geyər, il ağlar gedər. Gün gələr, qədrimi bilər zamanə, Gələr qəbrim üstə el ağlar gedər.

Dünyanın bir belə ki, erməni murdarlığı var, Yaxşı ki, yer üzünün indiyədək varlığı var.

Xocalı qanla yazılmış cahanın yaddaşına, Söyləyin, hansı faşistin belə qəddarlığı var?! İblisi lənət ilə guya ki, qovduq, getdi, Nə biləydik ki, onun Hayk ilə simsarlığı var. Aylardan dayılar tutmuş, əzəldən bu donuz, Bu səbəbdən Qarabağda yenə muxtarlığı var. Taleyin qəhri budur ki, qapıbir qonşumuzun Belə nankorluğu, xainliyi, barbarlığı var. Köçüb aləm, ona qalsaydı Süleyman mülkü, Erməni aləmə sığmazdı ki, bəs darlığı var. Zərbi dünyanı yıxar səbri böyük millətimin, İstəmir qanlar axa, sanma ki, naçarlığı var.

Mələk dediyimi şahmar eylədi, Ülvi sandığımı murdar eylədi. Bu dünya mülkünün divarı çöksün, Məni qəm altında divar eylədi.

Bahardan ayrılıb qışa düşmüşəm, 60-da dünyanı başa düşmüşəm. Uçuq divarında köhnə dünyanın Bir şeir şəkliyəm, daşa düşmüşəm.

Yaşadım sən mənə dilbər olanda, Eşqim düzüm-düzüm gövhər olanda. Bir də gələcəyəm bu Yer üzünə, Ağıl bu dünyaya rəhbər olanda.

Dağdan əsib keçən mehə bənzərik, Şimşəkdən buludda zehə bənzərik. Gecələr çəməndə daş-qaşa dönən Gündüzlər yox olan şəhə bənzərik.